

คำวินิจฉัยของ นายสุจินดา ยงสุนทร ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๒๕/๒๕๕๓

วันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๓

เรื่อง กระทรวงยุติธรรมส่งคำร้องของ นายนิรันดร์ จิระสันติการ โจทก์ในคดีแพ่งหมายเลขดำ
ที่ ๕๖๒/๒๕๕๓ ให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามมาตรา ๒๖๔ ของรัฐธรรมนูญ

ความเป็นมาและข้อเท็จจริง

กระทรวงยุติธรรมได้มีหนังสือด่วนที่สุด ลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ถึงศาลรัฐธรรมนูญ
ส่งคำร้องของ นายนิรันดร์ จิระสันติการ โจทก์ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๕๖๒/๒๕๕๓ ของศาล
จังหวัดลำปาง ซึ่งร้องขอให้ศาลจังหวัดลำปางรอการพิจารณาพิพากษาไว้ชั่วคราว และให้ส่งความเห็น
ของโจทก์ตามทางการให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า ระเบียบคณะกรรมการการเลือกตั้ง ว่าด้วย
การสั่งให้มีการเลือกตั้งใหม่ก่อนประกาศผลการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๓
ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ

ข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ปรากฏว่า เมื่อวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๓ นายนิรันดร์ จิระสันติการ
ได้เป็นโจทก์ฟ้องคณะกรรมการการเลือกตั้ง นายธีรศักดิ์ วรรณสุต นายยุวรัตน์ กมลเวชช นายโคทม
อารียา นายสวัสดิ์ โชติพานิช และนายจิระ บุญพจนสุนทร เป็นจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ ที่ ๕
และที่ ๖ ตามลำดับ ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๕๖๒/๒๕๕๓ โดยโจทก์ขอให้ศาลจังหวัดลำปางเพิกถอน
ระเบียบคณะกรรมการการเลือกตั้ง ว่าด้วยการสั่งให้มีการเลือกตั้งใหม่ก่อนประกาศผลการเลือกตั้งสมาชิก
วุฒิสภา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๓ และให้เพิกถอนคำสั่งคณะกรรมการการเลือกตั้งที่ประกาศมิให้โจทก์
เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภา ในเขตเลือกตั้งจังหวัดลำปาง รวมทั้งขอให้คำสั่งให้โจทก์เป็น
ผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภาใหม่ในการเลือกตั้งวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๓

บรรยายฟ้องของโจทก์ พอสรุปได้ว่า ในการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาเมื่อวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๓
โจทก์ซึ่งเป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภาได้รับคะแนนเสียงเป็นอันดับที่ ๓ แต่จำเลยที่ ๑
โดยจำเลยที่ ๒ - ๖ ไม่รับรองผลการเลือกตั้งดังกล่าวและได้ประกาศให้มีการลงคะแนนเลือกตั้งใหม่
ในวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๓ ในการเลือกตั้งครั้งนี้ โจทก์ได้รับคะแนนเสียงเป็นอันดับ ๒ จากจำนวน
ผู้สมัครทั้งสิ้น ๑๖ คน แต่ในขณะที่ยังไม่ได้ประกาศผลการเลือกตั้ง จำเลยที่ ๑ โดยจำเลยที่ ๒ - ๖

ได้ออกระเบียบคณะกรรมการการเลือกตั้ง ว่าด้วยการสั่งให้มีการเลือกตั้งใหม่ก่อนประกาศผลการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๓ และไม่ประกาศรับรองผลการเลือกตั้งของโจทก์อีกเป็นครั้งที่ ๒

ต่อมาจำเลยได้ประกาศให้มีการลงคะแนนเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาใหม่จำนวน ๕ เขตเลือกตั้งจังหวัด รวมทั้งเขตเลือกตั้งจังหวัดลำปาง ซึ่งจำเลยที่ ๑ โดยจำเลยที่ ๒ ถึง ที่ ๖ ได้ประกาศรับรองผลการเลือกตั้งได้เป็นสมาชิกวุฒิสภาจังหวัดลำปาง ๑ คน แต่ไม่ประกาศรับรองผลการเลือกตั้งผู้สมัครที่ได้รับคะแนนเสียงเลือกตั้งมากที่สุดใน ๓ อันดับแรก จำนวน ๒ คน รวมทั้งโจทก์ จำเลยที่ ๑ โดยจำเลยที่ ๒ ถึง ที่ ๖ จึงจัดให้มีการเลือกตั้งใหม่เพื่อให้ได้จำนวนสมาชิกวุฒิสภาในเขตเลือกตั้งจังหวัดลำปางครบ ๓ คน โดยกำหนดให้ลงคะแนนเลือกตั้งใหม่ในวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ ทั้งนี้ ได้กำหนดให้มีผู้มีสิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้งใช้สิทธิลงคะแนน ณ หน่วยเลือกตั้งกลางได้ในวันที่ ๒๗ ถึง ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ในการนี้จำเลยที่ ๑ โดยจำเลยที่ ๒ ถึง ที่ ๖ ได้อาศัยระเบียบข้อ ๖ ทวิ ซึ่งจำเลยที่ ๑ โดยจำเลยที่ ๒ ถึง ที่ ๖ ตราขึ้นเอง สั่งตัดสิทธิโจทก์มิให้เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งอีก ซึ่งถือเป็นคำสั่งในทางปกครองที่มีชอบอันเป็นการโต้แย้งสิทธิของโจทก์ กล่าวคือ รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๕ ได้บัญญัติถึงคุณสมบัติของผู้ที่จะมีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภาไว้ ซึ่งโจทก์มีคุณสมบัติครบถ้วนตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญดังกล่าว ในขณะที่รัฐธรรมนูญได้บัญญัติลักษณะต้องห้ามมิให้ใช้สิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภาไว้ในมาตรา ๑๒๖ ซึ่งโจทก์มิได้มีลักษณะใดลักษณะหนึ่งที่ต้องห้ามมิให้เป็นผู้สมัครเป็นสมาชิกวุฒิสภาตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญมาตราดังกล่าวเลย อีกทั้งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๘๗ ก็ได้บัญญัติรองรับบทบัญญัติตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๕ และ ๑๒๖ ดังกล่าวไว้แล้วอีกชั้นหนึ่ง ดังนั้น ย่อมเป็นที่แน่ชัดว่า สิทธิในการสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภาหรือสิทธิในการเป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภาจะมิเสียไปด้วยบทบัญญัติแห่งกฎหมายใดๆ ได้อีกเว้นแต่จะเป็นด้วยคำพิพากษาของศาลให้เพิกถอนสิทธิในการรับสมัครหรือสิทธิในการเป็นผู้สมัครเป็นสมาชิกวุฒิสภาเท่านั้น จึงจะเป็นการชอบด้วยรัฐธรรมนูญและชอบด้วยกฎหมาย แต่จำเลยที่ ๑ โดยจำเลยที่ ๒ ถึง ที่ ๖ ได้อาศัยระเบียบที่ตนเองตราขึ้นตัดสิทธิการเป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภาของโจทก์ จึงถือเป็นการตราหรือออกระเบียบเกินกว่าอำนาจที่จำเลยที่ ๑ มีอยู่ ทั้งนี้ เนื่องด้วยพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการการเลือกตั้ง พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๐ (๓) เป็นเพียงบทบัญญัติให้อำนาจจำเลยที่ ๑ ออกกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆ เพื่อให้การเลือกตั้งสามารถดำเนินลุล่วงไปด้วยความเรียบร้อยเท่านั้น หาได้ให้อำนาจจำเลยที่ ๑ ถึงขนาดออกข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆ

อันเป็นการตัดสิทธิของผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภาได้ไม่ ฉะนั้น การที่จำเลยที่ ๑ ออกกระเบียบ
คณะกรรมการการเลือกตั้ง ว่าด้วยการสั่งให้มีการเลือกตั้งใหม่ก่อนประกาศผลการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา
(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๓ เป็นระเบียบข้อ ๖ ทวิ ซึ่งมีความว่า “ในกรณีที่คณะกรรมการการเลือกตั้ง
ไม่ประกาศผลการเลือกตั้งของผู้สมัครรับเลือกตั้งผู้ใดเกินกว่าหนึ่งครั้ง คณะกรรมการการเลือกตั้ง
อาจวินิจฉัยโดยใช้คะแนนเสียงเอกฉันท์ ให้ถือว่าผู้สมัครรับเลือกตั้งผู้นั้น มิได้เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้ง
ในการเลือกตั้งใหม่อีก” ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นการเพิ่มคุณสมบัติต้องห้ามมิให้เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็น
สมาชิกวุฒิสภาตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๖ อันเป็นการใช้อำนาจในฐานะรัฐฐาธิปัตย์เสมอรัฐสภา
เลยทีเดียว เนื่องด้วยการจะเพิ่มเติมลักษณะต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๖ จะกระทำได้
แต่โดยวิถีทางตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๑๓ เท่านั้น จึงเห็นได้ว่าระเบียบที่ให้อำนาจจำเลยที่ ๑ ตัดสิทธิ
มิให้โจทก์เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภา เป็นการออกโดยไม่มีอำนาจ ฉะนั้น คำสั่งของ
จำเลยที่ ๑ ให้ตัดสิทธิโจทก์ดังกล่าว จึงอาศัยระเบียบที่ไม่ชอบและเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบไปด้วย ทั้งนี้ โดยหลัก
กฎหมายบทบัญญัติใดที่มีเนื้อหาอันเป็นการจำกัดตัดสิทธิอันกระทบต่อสิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ
ของบุคคล จะต้องแปลความและปรับใช้อย่างเคร่งครัด จะขยายให้เป็นโทษแก่บุคคลใดๆ นอกจาก
ที่บัญญัติชัดแจ้งแล้วหาได้ไม่ ในการออกกระเบียบอันขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญและพระราช
บัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการการเลือกตั้ง พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๐ (๗) จำเลยที่ ๑
โดยจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๖ ยังได้กระทำโดยมิชอบ กล่าวคือ ได้ใช้ระเบียบข้อ ๖ ทวิ ดังกล่าวข้างต้น
ซึ่งออก ณ วันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ไปปรับใช้ให้เป็นโทษแก่ข้อเท็จจริงหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
ก่อนการออกกระเบียบดังกล่าว อันถือเป็นการใช้กฎระเบียบย้อนหลังไปปรับใช้แก่ข้อเท็จจริงก่อนออกกระเบียบ
โดยให้โทษแก่บุคคลรวมทั้งโจทก์ กฎระเบียบดังกล่าวจึงไม่มีผลย้อนหลังไปบังคับลงโทษตัดสิทธิโจทก์
ต่อข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นตั้งแต่มีพระราชกฤษฎีกาให้มีการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๕๒ จนถึง
วันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๓ โดยจำเลยที่ ๑ อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ
ว่าด้วยคณะกรรมการการเลือกตั้ง พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๐ (๗) ซึ่งบัญญัติให้อำนาจจำเลยที่ ๑
สั่งให้มีการเลือกตั้งใหม่ได้ หากมีพยานหลักฐานอันควรเชื่อได้ว่าการเลือกตั้งมิได้เป็นไปโดยสุจริตและ
เที่ยงธรรม ซึ่งเห็นได้ชัดว่ากฎหมายดังกล่าวให้สิทธิจำเลยที่ ๑ โดยจำเลยที่ ๒ ถึง ที่ ๖ มีอำนาจสั่ง
ให้เลือกตั้งใหม่เท่านั้น จะออกกระเบียบตัดสิทธิผู้สมัครด้วยหาได้ไม่ เพราะในชั้นนี้ จำเลยที่ ๑ เพียงอาศัย
สิ่งที่เรียกว่าพยานหลักฐานอันควรเชื่อได้ว่าการเลือกตั้งมิได้เป็นไปโดยสุจริตและเที่ยงธรรมเท่านั้น หาใช้
กระบวนการพิสูจน์ความผิดเช่นศาลสถิตยุติธรรมไม่ ฉะนั้น เพียงมีหลักฐานอันควรเชื่อเท่านั้น ย่อมไม่มีสิทธิ
ไปออกกระเบียบตัดสิทธิและสั่งตัดสิทธิผู้สมัครได้อย่างแน่นอน

เมื่อจำเลยได้ออกระเบียบที่มีขอบโดยชัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญ และมีคำสั่งตัดสิทธิโจทก์มิให้เป็นผู้สมัครโดยมิชอบตามมา จึงถือเป็นการออกระเบียบและคำสั่งในทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งผู้ที่ถูกโต้แย้งสิทธิย่อมจะนำคดีร้องฟ้องต่อศาลปกครองได้ แต่ในขณะที่ยังไม่มีศาลปกครองศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนี้ก็คือศาลสถิตยุติธรรมที่มีเขตอำนาจเหนือคดีนี้ ขอศาลได้โปรดมีคำสั่งหรือคำพิพากษาเพิกถอนระเบียบคณะกรรมการการเลือกตั้ง ว่าด้วยการสั่งให้มีการเลือกตั้งใหม่ก่อนประกาศผลการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๓ และเพิกถอนคำสั่งอันได้แก่ประกาศคณะกรรมการการเลือกตั้งเรื่องรายชื่อผู้สมัครรับเลือกตั้งที่คณะกรรมการการเลือกตั้งวินิจฉัยมิให้เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งในการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาใหม่ ในเขตเลือกตั้งจังหวัดลำปาง ลงวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๓ และมีคำสั่งให้โจทก์เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภาในการเลือกตั้งใหม่ วันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ และด้วยระเบียบที่จำเลยที่ ๑ ออกให้อำนาจจำเลยที่ ๑ ตัดสิทธิโจทก์ โจทก์โต้แย้งว่าเป็นกรณีต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ แห่งรัฐธรรมนูญ และยังมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น จึงขอศาลได้โปรดส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย ทั้งนี้ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ด้วย

คำวินิจฉัย

ผู้ร้องได้ขอให้ศาลจังหวัดลำปาง ส่งเรื่องมายังศาลรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ซึ่งบัญญัติไว้ในวรรคหนึ่งว่า “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลรอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย” จึงมีประเด็นเบื้องต้นที่ศาลรัฐธรรมนูญจำต้องพิจารณาวินิจฉัยว่า คำร้องของผู้ร้องเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ มาตราดังกล่าว หรือไม่

ศาลรัฐธรรมนูญได้เคยวินิจฉัยเป็นบรรทัดฐานไว้แล้วในคำวินิจฉัยหลายเรื่องที่ผ่านมา เช่น คำวินิจฉัยที่ ๔/๒๕๕๒ ที่ ๕/๒๕๕๒ และที่ ๓๘ - ๔๐/๒๕๕๒ เป็นต้น ว่าสิ่งที่จะขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยได้ตามมาตรา ๒๖๔ ของรัฐธรรมนูญนั้น จะต้องเป็น “บทบัญญัติแห่งกฎหมาย” ที่ตราขึ้นโดยองค์กรที่ใช้อำนาจนิติบัญญัติ ซึ่งได้แก่ พระราชบัญญัติที่ตราขึ้นโดยรัฐสภาหรือบทบัญญัติแห่งกฎหมายอื่นที่รัฐธรรมนูญเองบัญญัติให้มีฐานะและสภาพบังคับเช่นเดียวกับพระราชบัญญัติ ส่วนบทบัญญัติแห่งกฎหมายหรือข้อบังคับซึ่งมิได้ตราขึ้นโดยองค์กรที่ใช้อำนาจนิติบัญญัติแต่ออกโดยองค์กร

ฝ่ายบริหาร โดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติอีกทอดหนึ่งนั้น เป็นสิ่งที่ศาลรัฐธรรมนูญไม่มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ จึงมีประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญจำเป็นต้องพิจารณาวินิจฉัยว่า ระเบียบคณะกรรมการการเลือกตั้งว่าด้วยการสั่งให้มีการเลือกตั้งใหม่ก่อนประกาศผลการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๓ ข้อ ๖ ทวิ เป็น “บทบัญญัติแห่งกฎหมาย” ตามนัยมาตรา ๒๖๔ ของรัฐธรรมนูญ เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยให้ได้ หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ระเบียบข้อ ๖ ทวิ ที่กล่าวเป็นระเบียบที่ออกโดยคณะกรรมการการเลือกตั้งซึ่งไม่เป็นองค์กรที่ใช้อำนาจนิติบัญญัติโดยตรง แต่ต้องอาศัยอำนาจตามความในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการการเลือกตั้ง พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๐ (๗) อีกทอดหนึ่ง ดังนั้น ระเบียบคณะกรรมการการเลือกตั้งฉบับนี้ ก็ไม่มีฐานะเป็น “บทบัญญัติแห่งกฎหมาย” ตามความหมายของมาตรา ๒๖๔ ของรัฐธรรมนูญ ศาลรัฐธรรมนูญจึงไม่มีอำนาจที่จะพิจารณาวินิจฉัยให้ได้

ในคำวินิจฉัยที่ ๒๔/๒๕๕๓ ศาลรัฐธรรมนูญได้วินิจฉัยตามคำร้องของผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาว่า ระเบียบคณะกรรมการการเลือกตั้งระเบียบเดียวกันนี้ (ข้อ ๖ ทวิ) เป็นระเบียบที่มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ เพราะขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๑๒๖ ทั้งนี้ หาได้เป็นการขัดแย้งกับที่กล่าวมาข้างต้นไม่ เพราะในคำวินิจฉัยที่ ๒๔/๒๕๕๓ ศาลรัฐธรรมนูญได้อาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๕๘ ของรัฐธรรมนูญในการพิจารณาวินิจฉัยปัญหาความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของกฎหรือระเบียบขององค์กรอิสระ เช่น คณะกรรมการการเลือกตั้ง ซึ่งผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาเป็นผู้เสนอมา ถึงแม้ศาลรัฐธรรมนูญจะไม่มีอำนาจตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ที่จะพิจารณาวินิจฉัยเรื่อง ความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของ กฎ ข้อบังคับ หรือระเบียบโดยทั่วไปก็ตาม

อาศัยเหตุและผลที่กล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยให้ยกคำร้อง

นายสุจินดา ยงสุนทร

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ